

JOSEP MIQUEL GARCIA

críticad'art

Xavier Prat

La Fundació Vila Casas de Barcelona recupera al seu museu de Can Framis la figura del pintor Xavier Prat (1957-2007), un artista dels anys vuitanta, mort abans d'entrar en una maduresa que hauria pogut donar-li majors fruits i reconeixement.

Curiosament Xavier Prat va fer la seva principal exposició individual, la més complerta, a Lleida, a la Sala Gòtica de l'IEI l'any 1982. Un recull d'olis i pintures sobre paper que representaven el bo i millor d'una obra que es movia entre l'onirisme i les figuracions que ja despuntaven a l'escena barcelonina i madrilenya. Amb la distància del temps, aquesta exposició

té un significat rellevant, ja que posava la ciutat de Lleida en un pla d'actualitat, llavors i ara. El responsable de la recuperació de Xavier Prat és Sergio Vila-Sanjuán. Amic en la seva joventut i comissari ara d'aquesta retrospectiva, pretén ressituar-lo i cridar l'atenció sobre una obra i un autor que mereix ser reconsiderat.

Xavier Prat, abans de la mostra de l'IEI, havia exposat una sèrie de dibuixos a Barcelona el 1978, a l'Espai Argot, però va ser a Lleida on va tenir l'oportunitat major d'exposar. S'hi va editar un políptic, que el catàleg de Can Framis incorpora a la seva documentació i bibliografia.

Sergio Vila-Sanjuán ha di-

vidit la seva obra en diferents períodes: *Els inicis i els surrealisme de proximitat*, *L'artista i les seves fantasies*; *Balls, festes i nit* i, finalment, *Al costat del mar*. Resulta una manera molt clara d'apropar-se a les diferents fases de la seva evolució. L'exposició lleidatana del 1982 arribava fins a allò que el comissari esmenta com a *Balls, festes i nit*, amb unes pintures de siluetes en uns escenaris d'aquella Barcelona nocturna que llavors desvetllava. Alguns d'aquest quadres, com el que figura ara al fons de la Diputació de Lleida, cloïen aquella mostra, on no mancaven els seus autoretrats, o obres com *Les limitacions del seny*, *Natura morta amb pa i fruita*, *El jardí de les delícies*, i *La Paloma*. Aquests locals nocturns oferien un nou tema a la seva obra, que no es deslligava

de les natures mortes amb figures. És un motiu recurrent d'aquest moment, on sempre apareix l'estructura arquitectònica de l'espai i la silueta dels personatges, asseguts o drets, molt més simplificats en les formes. El seu tractament pictòric era molt diferent d'aquella predilecció per les línies.

Després d'aquella mostra, Xavier Prat va iniciar una darrera sèrie de pintures vinculades a la presència del mar, i que són el testimoni final d'aquesta retrospectiva, en molta part inèdita.

La historiografia de l'Art reconeix que a principis dels anys vuitanta es va tancar un cicle d'abstracció pura per començar a florir les "Noves Figuracions" que trobaren en Miquel Barceló el nom més preclar i conegut. N'hi havia altres que també es

reivindicaven, de Barcelona estant, com Llimós, i Madrid anava plena d'una nova generació de pintors, com Guillermo Pérez Villalta, El Hortelano o Ceesepe.

Xavier Prat mereix ser inclòs en aquest corrent, amb una personalització més propra a la literatura. Tot i haver fet estudis d'Història de l'Art, Prat tenia un origen poètic que havia congriat la seva vocació pictòrica. Aquesta diferència és molt latent en la seva manera de pintar, en els motius també.

Si hi ha una exposició que serveix per recuperar una figura oblidada, aquesta és un clar exemple de com incorporar a l'alta cultura pictòrica un autor que va viure aïllat al seu taller, i que ara, molts anys després, ens torna a colpir amb una obra que el pas del temps fa créixer.